

Do Průlomu

Apoštolská Exhortace pro katolické muže, mé duchovní syny v Diecézi Phoenix
Thomas J. Olmsted, biskup z Phoenix

„Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zed' a postavil se v trhlině před mou tvář za tuto zemi, abych jí neuvrhl do zkázy, ale nenašel jsem.“

Ezechiel 22/30

Volání do boje

Začínám tento dopis s naléhavou výzvou a jasným apelem k vám, moji synové a bratři v Kristu: Muži, neváhejte se zapojit do bitvy, která zuří kolem vás, do bitvy, která zraňuje naše děti a rodiny, do bitvy, která narušuje důstojnost jak žen, tak mužů. Tento boj je často skrytý, ale skutečný. Je v první řadě duchovní, ale postupně zabíjí zbytky křesťanské morálky v naší společnosti, kultuře a dokonce i v našich domovech.

Svět je vystaven útoku Satana, jak nám Pán řekl, že se tak stane. (1 Petr 5/8-14) Tento boj probíhá uvnitř církve a celková devastace je až příliš evidentní. Od roku 2000. 14 milionu katolíků opustilo víru, vyučování náboženství se snížilo o 24%, počet žáků v katolických školách klesl o 19%, počet pokřtěných dětí se propadl o 28%, počet pokřtěných dospělých klesl o 31% a počet svátostně uzavřených manželství o 41%. To je skutečná trhlina a rozvalený průlom v křesťanské bojové linii. I přesto, že si Diecéze Phoenix vede lépe, než ukazují tyto statistiky, ztráty jsou ohromující.

Jeden z důvodů, proč se církev otřásá pod útoky Satana je skutečnost, že mnoho katolických mužů neprojevuje ochotu „vstoupit do průlomu.“ – vyplnit tuto mezeru, která zůstává otevřená a přístupná pro další útoky. Velké množství víru opustilo a ti co zůstali v „katolickém“ praktikování víry jí dělají nesměle a jen minimálně se zavázali k předávání víry svým dětem.

Nedávný výzkum ukazuje, že velké množství mladých katolických mužů opouští víru a stávají se „bezvěrci“ – muži, kteří nemají žádnou náboženskou příslušnost. Rostoucí počet odcházejících mladých katolických mužů bude mít devastační dopad na církev v Americe v nadcházejícím desetiletí. Jak starší muži odejdou a zůstanou jen ti mladí, nebudou schopni nahradit ztráty, ke kterým už došlo.

Tyto skutečnosti jsou zničující. Jestliže naši otcové, bratři, strýcové, synové a přátelé odpadnou od církve, budou se propadat hlouběji a hlouběji do hříchu, přeruší své spojení s Bohem a skončí ve zničujícím ohni pekla. Přestože víme, že Kristu přijímá zpět každého litujícího hříšníka, je pravdou, že velký počet katolických mužů porušují své sliby, které učinili při křtu svých dětí – kdy slibovali, že je přivedou ke Kristu a vychovají ve víře církve.

Tato krize je patrná v beznaději a vlašnosti katolických mužů, jako jsi Ty i já. To je důvod, proč jsem přesvědčen a věřím, že je tato exhortace potřebná a zároveň je to důvod mé naděje, že Bůh neustále svým dobrem vítězí nad každým zlem. Radost z evangelia je silnější, než smutek způsobený hříchem! Tato proměnlivá kultura nemůže obstát před novým životem a světlem, který neustále vyzařuje z Krista. Proto Vás vyzývám otevřete svou mysl a své srdce, jemu, Spasiteli, který posiluje Vaši odvahu vstoupit do průlomu!

Účel této exhortace

Nabízím tuto exhortaci jako povzbuzení, výzvu a povolání do mise každému ochotnému muži diecéze Phoenix: kněžím, jáhnům, manželům, otcům i synům, dědům, vdovcům, mladým mužům jako přípravu na své povolání – prostě každému muži. Touto exhortací vám chci objasnit v čem spočívá naše mise pro Krista, pro kterou jsem zvolil jasné vedení Písma Svatého, učitelského úřadu církve a příkladu svatých.

V exhortaci se chci zaměřit na tři primární otázky:

1. Co to znamená být muž – Křesťan?
2. Jak miluje katolický muž?
3. Proč je plně pochopené otcovství tak klíčové pro každého muže?

Než přejdu k těmto otázkám je důležité je zařadit do správného kontextu. V následující části chci vysvětlit tři důležité souvislosti, které nám pomohou pochopit hlavní otázky.

1. Nová apoštolská doba - „Nová evangelizace“

Jako novou apoštolskou událost v tomto čase vnímáme tuto dobu v historiích církve. Duch Svatý přináší to, co poslední papežové nazývají „Nová evangelizace“. Evangelizací máme na mysli sdílení evangelia Ježíše Krista všemi dostupnými prostředky jako je kázání, vyučování, svědectví, plodný a věrný život rodin, prožívaný celibát pro Boží Království, skrze média a další prostředky sloužící evangeliu.

A co je na tom nového? Novost v naší době je toto: na západě jsme se ocitli uprostřed soupeřících kultur zvláště ve městech a ve vesnicích, kde je evangelium stále poměrně hluboce zakořeněné. Velké poslání Ježíše Krista (Mt 28/16-20) jít do celého světa a hlásat Dobrou Zprávu se tam, kde žijeme už naplnilo! Toto pronikání západní kultury bylo kdysi tak hluboké, že se v jistém smyslu stalo součástí půdy a my jistým způsobem na této půdě dodnes stojíme. Je to zvláště jasně patrné ze současných předpokladů, na kterých stojí naše kultura vycházející přímo z Řecko-Římské, židovsko-křesťanské tradice. Jsou to hodnoty jako je „spravedlnost, rovnost, ctnost, lidská důstojnost, soucit, vláda volených zástupců, Zlaté pravidlo, Desatero přikázání, nemocnice, univerzity a další jasné a pozitivní výdobytky historie naší civilizace. Tohle všechno je naše bohatství a dědictví našich duchovních předků. Nacházíme se na bohaté půdě, která je tolik pozeňaná, protože zde stále je vyučováno, přijali jsme víru a uskutečňujeme jí v praxi.

Zároveň však jsou však v této půdě přítomní termity. Tady u nás, v rozšiřující se poušti Arizony, znám e termity velmi dobře. Majitelé domů vědí, že žádný dům postavený v tomto prostředí není zcela imunní proti tomuto hladovému, podzemnímu hmyzu. Podobně platí, že žádná kultura – byť je hluboce křesťanská – není imunní vůči korupci polopravd a skrytému hříchu. Mnoho plodů našeho křesťanského dědictví stále zůstává, ale kořeny v půdě jsou ohroženy. Hodnoty naší kultury je třeba zachovat, ale bylo by pošetilé současně ignorovat moderní trendy, které ohrožují zbývající dobro a nebezpečně riskovat, že promarníme dědictví, jimž jsme byli pozeňáni.

Odpovědí a jediným adekvátním řešením je Nová Evangelizace, o které hovoříme. Díky velkému pozeňání, kterého se mi dostalo, že jsem mohl devět let úzce spolupracovat s papežem Janem Pavlem II. a který inspiroval mnoho mužů máme také tolik potřebnou odpověď: „Není žádné jiné řešení sociálních otázek kromě evangelia.“ S touto exhortací vděčně přijímám jeho slova za vlastní. Neexistuje žádné řešení našeho kulturního úpadku kromě evangelia Ježíše Krista.

Je to možná znepokojivé, ale v každém případě je to dobrodružství. V knize Zjevení nám Pán Ježíš říká: „Hle, já všechno tvořím nové.“ (21/5) – všechny věci staré a unavené, hříšné a zlomené jsou obnoveny jeho Vtělením, smrtí a Vzkříšením. Může to být skutečně pravda? Odpověď je hlasitě: „ANO“. Skutečný katolický muž stojí za tímto přesvědčením celým svým životem, že všechno je v Ježíši Kristu nové.

Náš Pán přislíbil, že On je a vždy bude s námi. Katoličtí muži v průběhu všech staletí odpovídali na volání vstoupit do bitvy, která stále stejná a přesto stále nová. Já mám důvěru, že budete odpovídat tak, že vstoupíte do průlomů naší doby. Budte pevní! Budte odvážní! *Kupředu, do průlomu!*

2. Bojová nemocnice a Vojenská akademie

Ve své homilii papež František popsal dnešní církev jako „polní nemocnici po bitvě“ – neustálý zdroj milosrdenství, ve kterém snáší a překonává rány, které všichni nesou. Církev je také mocným zdrojem pravdy, aby uzdravila muže a připravila je na další den boje pro Krista. Zde ve Phoenixu a stejně kdekoli jinde ve světě církev hledá – a musí hledat dvakrát usilovněji – cesty k našemu uzdravení a prostředky péče o druhé, kteří stejně jako my nesou znaky pádu a oslabení podléhají vlivu prostředí, které jim zasazuje rány, jak fyzické, tak i duchovní (závislost na pornografiích, alkoholu, přejídání, drogách, rozvrácené manželství, dětství bez otců, problémový rodinný život). Tato doba volá po obnově génia Církve v uzdravení jak fyzickém, tak duchovním, který jí byl dán Duchem Svatým.

Jak říká papež František, ranění jsou všude kolem nás a „je zbytečné žádat vážně nemocnou osobu, jestliže má vysoký cholesterol a vysokou hladinu krevního cukru. Musíš se uzdravit ze svých zranění.“

V takové chvíli je hlásání plné pravdy, kterou nacházíme v Katolické církvi esenciální. To umožní Vám mužů žít život, kde hřích nezpůsobí hnisající rány. Skrze Kristovo milosrdenství a pravdu jsme uzdraveni a obnoveni pro boj. V Kristově milosti a pravdě se stáváme silnými v jeho síle a odvážnými jeho odvahou a aktuálně prožívat radost – být vojáky Kristovými.

Podobně vhodnou analogií pro církev jako „polní nemocnici po bitvě“, je ještě jeden doplňující pohled na církev dnešní doby: Duchovní vojenská akademie. Církev je a vždy byla školou, která nás připravuje na duchovní boj, ve kterém jsou křesťané povolání „bojovat dobrý boj víry“ (1 Tim 6), „vzít na sebe Boží zbroj“ a „umět se pevně postavit proti taktice ďábla“ (Ef 6/11).

Od té chvíle, kdy si Ježíš vyvolil Dvanáct apoštolů, formoval je ve svou přítomností a poslal je, aby pokračovali v jeho díle v jeho jménu, pokračuje ve tomto vyvolení a formování mužů skrze církev a posílá je k raněným.

To je význam slova apoštol – muž, který je poslán. Tímto dopisem Vás žádám moji synové a bratři, abyste následovali Ježíšovo volání, formovali svou mysl i srdce světlem evangelia, pro poslání, které Vám je svěřeno. Proto je tento dopis Apoštolskou exhortací – výzvou. Vyzývám Vás, abyste vstoupili do průlomu – a konali službu Kristových vojáků v dnešním světě.

3. Muž a žena se doplňují, nejsou konkurenti

Komplementarita mužství a ženství je klíčem k pochopení, jak lidské bytosti zobrazují Boha. Bez poznání a ocenění tohoto, nemůžeme poznat sami sebe a naše poslání jako mužů, ani ženy nemohou přijmout své vlastní poslání zakotvené v Otcově lásce.

Muži i ženy jsou jistě rozdílní. Věda neustále prohlubuje naše poznání o této rozdílnosti. Až donedávna jsme měli jen malou představu o důležitosti hormonů, chemických reakcích a rozdílu v mozku, tak jak jsou prezentovány u chlapců a děvčat, u mužů a u žen a všechno to co souvisí s chromozomy XX a XY a jejich kombinací přítomných při početí.

Například mnohem větší množství vláken, které jsou v mozku každé ženy je úžasným objevem. Nebo to jak je mužský mozek více rozdělený v jednotlivých blocích. Studie ukazují, že v průměru malé děvčátka budou hledět na tvář dospělého, který je potichu dvakrát tak dlouho, jako malí chlapci, kteří jsou více zaujati Božím plánem. Všechny tyto biologické skutečnosti objevené vědou, přidávají k našim znalostem další a vytvářejí podivuhodnou symfonii, kterou tvoří toto vzájemné doplňování se mezi mužem a ženou, které se po právu podivujeme a z které se můžeme radovat, když se setkáváme s krásou pohlavní rozdílnosti. Tato rozdílnost je také výzvou, protože nepochopení se může do ní vplížit a hřích může být příčinou, že ztratíme respekt jeden k druhému a že nás oloupí o naději na pokojnou a plodnou spolupráci mezi muži a ženami. Ale tento boj mezi pohlavími není chybou Božího Stvoření, nýbrž výsledek hříchu. Papež František to vyjadřuje tímto způsobem:

Muž a žena jsou obrazem a podobou Boha. To nám říká, že nejen muž přijal v sobě obraz Boží, nejenom žena v sobě tvoří obraz Boží, ale také muž a žena jako dvojice jsou obrazem Božím. Rozdíl mezi mužem a ženou není v protikladu, nebo podřízení se, ale ve společenství a spojení vždy k obrazu a podobnosti Boží.

Spolu s tímto bojem rapidně vzrůstá „genderová ideologie“, která infikovala společnost po celém světě. Tato ideologie se snaží dát stranou pohlavní rozdíly stvořené Bohem a vymazává mužství a ženství jako normativní způsob pochopení lidské osobnosti a místo něj dává jiné kategorie sexuality. Tato ideologie je destruktivní jak pro jednotlivce, tak pro společnost a je lží. Je škodlivá k lidské osobě a tudíž je to falešný koncept, vůči němuž musíme být jako křesťané v opozici. Zároveň však jsme povoláni ukazovat soucit a poskytovat pomoc těm, kteří prožívají zmatek ohledně své sexuální identity. Tento zmatek se dá očekávat, když jed sekularismu dosahuje kritické úrovně. „Když Bůh je zapomenut, stvoření samo se stává primitivním.“

Tento poškozující dopad genderové ideologie na jednotlivce i společenství byl tématem postního zamyšlení papeže Františka v letošním roce:

Ptám se sám sebe, zda tzv. genderová teorie není výraz frustrace a rezignace, která usiluje zrušit pohlavní rozdíly, protože už dál neví jak jí konfrontovat. Ano, riskujeme, že uděláme krok zpět. Odstranění rozdílů ve skutečnosti vytváří problém a ne řešení. Abchom vyřešili problémy ve vztazích, mají muži a ženy mezi sebou a vzájemně hovořit mnohem více, více jeden druhému naslouchat, lépe poznávat jeden druhého a více se vzájemně mít rádi. Musí se sebou navzájem zacházet s respektem a spolupracovat v přátelství. „

Tak jak nám papež František připomíná „milovat jeden druhého více“, proto Vás vyzývám moji synové a bratři v Ježíši Kristu, abyste přijali mnohem hlouběji krásu a bohatství pohlavní rozdílnosti a braňte jí proti falešným ideologiím.

Po té, co jsem nyní stanovil kontext, v nichž lépe pochopíme otázky, kterým se věnuje tato exhortace, budu se nyní věnovat výše uvedeným otázkám samotným.

Otázka č.1 Co to znamená být katolickým mužem

Ecce Homo – Ejhle muž

Každý muž, zvláště dnes, musí dojít k dospělému přijetí a pochopení toho, co to znamená být mužem. To se možná zdá zřejmé, ale v našem světě je mnoho pokřivených obrazů a mnoho důkazů zmatení ohledně otázky pravého mužství. Můžeme říci, že poprvé v historii se stali buď tak zmatení, nebo tak arogantní, že se pokouší diktovat svoji maskulinitu nebo feminitu podle svých vlastních definicí.

V jednom výrazném momentu soudu s Ježíšem, Pontius Pilát se vší svou pozemskou mocí ukazuje Ježíše zástupu se slovy: „Ecce homo – Ejhle člověk (muž)“. Myslel si, že pouze ukazuje na muže z Nazareta a nedokázal pochopit, že ukazuje na Boha, který se stal člověkem – Slovo, které se stalo tělem, Ježíše z Nazareta, který je zároveň plně Bůh a plně člověk a dokonalý muž. Každý moment jeho života na zemi je zjevením tajemství, co to znamená být mužem, což je být plně lidským a také být příkladem opravdového mužství. Nikde jinde nemůžeme nalézt plnost mužství, jako jí můžeme nalézt u Syna Božího. Jen v Ježíši Kristu můžeme objevit nejdokonalejší ukázkou mužských ctností a síly, které potřebujeme v našem osobním životě a ve společnosti samotné. Co bylo viditelného na Kristově pozemském životě nás uvádí do neviditelného tajemství jeho božského synovství a jeho záchranné míse. Otec poslal svého Syna, aby zjevil, co to znamená být mužem a plnost tohoto zjevení se stává zřejmou na kříži. Říká nám, že to byla jeho největší touha, aby daroval sám sebe za nás. Zde leží plnost mužství. Každý katolický muž musí být připraven se zcela

darovat, vstoupit do průlomu, zahájit duchovní boj k ochraně žen, dětí a dalších proti špatnosti a nástrahám ďáblůvým.

Když se podíváme na to, co sekulární svět považuje za „pravé mužství“, tak se ve skutečnosti díváme na pouhý stín – nebo spíš falešný obraz mužství. Žádný atlet, nezáleží na tom, kolik má ocenění, žádný politický vůdce, bez ohledu na moc, kterou třímá, žádný umělec, nebo manažér, čín celebrita, ať už je jakkoliv zbožňován, žádný tělesný znak, nebo velikost svalů ani inteligence nebo talent, žádné ocenění nebo úspěchy nemohou být pro muže tím pravým mužstvím. Uctívání celebrit v dnešní době je zvláštním pokušením, ale vybudovat něčí pravou mužskou identitu na takovém prchavém modelu, je jako postavit dům na písku. Moji katoličtí synové a bratři, my máme stavět jen na pevném základě mužství, na skále, kterou je Ježíš Kristus. Pohledem na našeho Spasitele jsme proměňováni v Něho, abychom byli muži, kterými jsme povoláni být a aby jej také ostatní v nás viděli.

Ale my se nejen pouze díváme na Ježíše. My se skutečně setkáváme s Kristem ve mši, když přijímáme skutečný dar jeho samotného v eucharistiích. Z tohoto důvodu vyzývám své bratry kněze, aby probudili tento smysl proměny v srdcích mužů prostřednictvím zbožně slavené a krásné liturgie, která pomáhá mužům objevit znovu Ježíše v eucharistiích každou neděli. Žádám své bratry kněze, aby učili věřící o mocné pravdivosti liturgie zvláště způsobem, který se vztahuje k mužům. Vyučováním mužů pochopit plnost a sílu mše musí být hlavní prioritou. Jaká je to radost pro věřící muže, když jsou vedeni kněžími, kteří mají jasné vědomí svého vlastního mužství. Mohou se účastnit Kristovy manželské lásky ve svém štědrém a život přinášejícím otcovství!

Svatí, naši hrdinové víry

To je to, co naši předkové, svatí, dělali celých dva tisíce let. Jak evangelium odhaluje realitu mužství, můžeme to také najít v životě heroického svědectví svatých.

Svatí jsou jistý druh pokračování evangelia a tak nám dávají příklad různých cest ke svatosti. Tak jako Ježíš nám ukazuje dokonalost mužství, tak ji můžeme najít i v životě svatých, kteří se nechali vést Kristem. Právě tak jako aspirující baseballový hráč je inspirován Baseballovou síní slávy, tak my muži musíme hledět na ty, kteří šli před námi, dívat se na ty, kteří bojovali dobrý boj víry, abychom se nechali inspirovat a byli povzbuzeni.

Pomyslete na rozdílné schopnosti a talenty baseballových hráčů. Mladý člověk může snít, že dokáže mít úder jako Babe Ruth, nebo chytat jako Willie Mays, mít mrštnost jako Henry Aaron, trvale a pilně pracovat jako Lou Gehring a Jackie Robinson. Mladí nahazovači by mohli mít sen, že dokáží nahazovat jako Cy Young a Randy Johnson. Když oni vidí každého z těchto hráčů, hrát každého jiným způsobem, jsou inspirováni milovat baseball.

Přesto daleko větší než tato míčová hra je to, o co usilují katoličtí muži. Díváme se na svaté jako hrdiny snažící se žít jako Kristus, spojení s ním a učí se zároveň od něj. Dramatickým způsobem, ke kterému se můžeme obrátit, je svědectví života světců, které svědčí Ecce homo! – „Ejhle muž“. To je to, co má na mysli sv. Pavel když píše: „Nejsem to já, kdo žije, ale Kristus žije ve mně.“ (Gal 2/20).

Každý muž by měl učinit rozhodnutí mít nějakého svatého patrona. Jistě je jich velmi mnoho. Já nabízím deset svatých, s kterými by se měl každý katolický muž seznámit. Vedle každého jména světce je uvedena ctnost, která je s ním spojena a také hřích, který stojí v protikladu proti této ctnosti. Když poznáme náš hřích a potřebnou ctnost, můžeme se sjednotit s přímlovou světce, který nám může být zvláště nápomocný.:

- Svatý Josef (Důvěra v Boha – sobectví)
- Svatý Jan Křtitel (Pokora – arogance)

- Svatý Pavel (věrnost pravdě – průměrnost)
- Svatý Michael Archanděl (poslušnost Bohu – zhýralost a kritičnost)
- Svatý Benedikt (Modlitba a zbožnost vůči Bohu – nečinnost)
- Svatý František s Assisi (Štěstí – moralizování)
- Svatý Tomáš Morus (stálost – proměnlivost názoru)
- Blahoslavený Petr Jiří Frassati (čistota – chtíč)
- Svatý Josemaria Escrivá (statečnost – strach ze světa)
- Svatý papež Jan Pavel II. (obrana slabých – pasivita)

Nemusíme se dívat do vzdálené minulosti, abychom našli hrdiny víry. Byli jsme svědky Svatého Jana Pavla II., který odpustil svému atentátníkovi, po té co byl uzdraven pokračoval neúnavně volat svět k „širokému otevření dveří Kristu.“ Stále a stále nás vyzýval: „Nebojte se!“ Dnes v částech světa, kde zuří pronásledování vidíme odvahu svědků pravdy v nedávných mučednických Sýrie, Nigerie a Iráku a v dalších válkou zkoušených zemích. Připomínáme si našich 21 koptických bratří, kteří minulou zimu byli státi na pláži v Egyptě a jak papež František poznamenal, „jen proto, že vyznávali Krista.“

Muži nesmíme nikdy uvěřit, že svatost a odvaha jsou věci minulosti. Vy i já jsme povoláni ke svatosti, která ukazuje Krista světu, tak jak to bezpočtukrát dělali naši otcové v průběhu historie, když následovali vedení Ducha Svatého. Skutečně v této době rostoucí odvahy ďábla musí být každý muž připraven na nic menšího, než mučednictví, ať už v jakékoliv formě a vstípit svým dětem a vnukům ochotu konat to samé.

Bude Pán stále inspirovat muže? Samozřejmě, že bude, pokračuje v této činnosti. Náš problém není v tom, jestli nám Pán dá požadovanou sílu, ale jak to udělá právě nyní. Jak nás jeho Duch posune abychom odmítli pasivitu a kulturu bez otců? Jak nám nyní dá vnitřní sílu v kultuře pornografie, jak nás bude inspirovat, abychom dokázali se odpoutat od počítačů a mobilů a dohlédnout dál na periferie, kde je Kristus tolik potřebný? Jak Pán inspiruje nyní tebe i mě, abychom odhodili své vlastní pohodlí a sloužili jiným mužům k prohloubení jejich života a ochotě se postavit do průlomu?

Chtěl bych Vás povzbudit pro společenství s životem světců. Právě jako mladý baseballový hráč by postrádal hodně inspirace, kdyby nikdy nestudoval velikány baseballu, tak bychom i my postrádali ochotu následovat Krista, kdybychom ignorovali svaté, kteří nás předešli do nebeské síně slávy u Boha.

Identita katolického muže

Chtěl bych nyní hovořit o naší identitě v Kristu. Většina svatých mužů, které jsem výše zmínil, žili v dobách, které byly od té naší velmi rozdílné. Měli jiné výzvy a povolání, ale všichni měli jedno společné – Ježíše Krista, který jim dal jejich pravou identitu! Zde si připomínáme moudrost II. Vatikánského koncilu: „Ježíš Kristus zjevuje muž sám v sobě a činí jeho nejvyšší povolání zřejmým.“ Jiným způsobem jsme pokoušeni, abychom hledali svou identitu jinde. V názorech jiných, v úspěchu naší kariery, v množství majetku, hraček, sportu, koníčků, oděvů, tetování, domů a aut. To vše jsou způsoby, které nás pokoušejí, abychom se označovali a identifikovali jinými způsoby, než Kristem. Zatímco některé z těchto věcí musí být částí našeho života jenom do určité míry, nejsou však nikdy jádrem našeho bytí. Po té co jsme byli vykoupeni krví beránka „naše občanství je v nebi“ (Fil 3/20). Svět nám pravděpodobně nemůže dát naší pravou identitu neboť „ať žijeme nebo umíráme, patříme Pánu“ (Řím 14/8). Musíme si být vědomi, že naše pozornost je odváděna falešnými identitami a zůstat ukotveni v Ježíši Kristu.

Jednoduše řečeno, naše identita je pozdvižena identitou věčného Syna Božího. To jsme obdrželi při svém křtu, stejně tak jako byla tato identita jasně vyjádřena při Ježíšově křtu v řece Jordáně:

„Ty jsi můj milovaný syn, ve kterém mám zalíbení.“ (Mk 1/11). Když hovoříme o obrácení, hovoříme o přijetí a růstu v této identitě. Když hovoříme o hříchu, hovoříme především o tom, že se vzdalujeme od naší identity jako milovaných synů Otce. Protože právě toto je naše identita – být milovanými syny Boha Otce – je překvapivé, že ďábel vede prudký boj proti mužství a otcovství v těchto dnech? Tento proces křesťanského obrácení zahrnuje poznání Boží lásky a zkušenost bratrství s Kristem, který prohlubuje naši identitu jako synů Otce v Duchu Svatém. To je náš celoživotní cíl a náš duchovní boj.

Milování a svodní synové, povolávám Vás k vnitřnímu boji

Podívejme se na apoštola a milovaného učedníka pro pochopení této bitvy. V svém prvním dopise církvi hovoří sv. Jan o trojnásobném pokušení, kterému čelí každý z nás: Pokušení vášní těla, bohatství a pýchy (1 Jan 2/16-17). Nejsou snad všechny hříchy svázány s těmito třemi pokušeními? Jan poukazuje na tyto bitvy, které každý z nás musí vybojovat uvnitř sebe sama. Ve skutečnosti Kristus bojuje obzvláště proti těmto třem pokušením v průběhu jeho setkání se Satanem na poušti (Mt 4) a dává nám poté instrukce v Kázání na hoře (Mt 6) jak máme bojovat proti nim.

Odkloněním se od vášní těla Ježíš odmítl Satanovu nabídku chleba na poušti a v Kázání na hoře nám dvakrát připomíná důležitost postu (Mt 6/16). Všimněte si, že Pán neříká „jestliže se budete postit“, ale spíše „když se postíte“. Půst je trénink v sebepoznání a klíčová zbraň pro sebeovládání. Jestliže nemáme vládu nad svými vášněmi, zvláště nad jídlem a sexem, nejsme schopni ovládat sebe sama a vnímat potřeby druhých před vlastními.

Při pokoušení Ježíše k bohatství mu Satan nabídl „všechna království světa a jejich slávu“ (Mt. 4/8) ale opět Ježíš odmítl. Ukazuje nám, že Kristus nás povolává ke svobodě od pokušení získat svět na úkor své duše. Často nás Satan nepokouší skrze lidi, ale skrze předměty, jako je auto, dům, nebo nejnovější vymoženky moderních technologií. Není nedostatek zpráv, které nás pokouší abychom se chopili štěstí skrze vlastnění. Vybavujeme si, jak bohatý mladý muž odešel ze setkání s Kristem „zarmoucený“ protože „měl hodně majetku“. Papež František nám připomíná, „Čím prázdnější je lidské srdce, tím více on, nebo ona potřebuje nakupovat, vlastnit nebo konzumovat. S Ježíšem jsme voláni hledat, ne se spokojit s jednoduchostí života. Prostota života nás osvobozuje pro naše poslání v Kristu.

V Satanově třetím útoku na Ježíše na poušti byl Pán pokoušen pýchou. Satan zkouší našeho Pána, aby použil svou moc pro sobecké účely, ale Ježíš odmítá tuto „slávu bez kříže“ a vybírá si cestu pokory. V Kázání na hoře nás nabádá k pokoře, ne jednou, ale dvakrát, když opakovaně říká „když se modlíte“ (Mt 6/5). Opravdu největší ochranou před pýchou a soběstačností je obrátit se pokorně k Bohu v modlitbě. Nové technologie a sociální média, kde se můžeme neustále vystavovat a diskutovat, mohou vést k určitému typu idolatrie, která nás pohltí. Upřímná modlitba nás zachová zakotvené a pomůže nám vyhnout se pokušení.

Muži, tato potřeba pro kněze, aby vyzvali muže k vnitřnímu boji k bohatosti života oddaného Bohu, není žádnou novinkou. Poslechněme si slova sv. Jana Pavla II., když jako krakovský arcibiskup hovořil v roce 1962 vysokoškolským studentům:

„My jsme zcela připraveni vzít a dosáhnout všeho, co se týká užívání si života, zisku, úspěchu a dokonce i v morálním měřítku. Pak přichází otázka dávání a v tomto bodě se však držíme zpátky, protože nejsme připraveni dávat. Tento prvek, který je tak charakteristický jiným způsobem v duchovním rozměru žen je stěží zachytitelný u mužů.....Máme tendenci k Nikodémovi a jeho náboženskému postoji, směrem k typu zbožnosti, která je charakterizována pouze povrchní rezervovaností ale velmi často také strachem z toho, co by si druzí mohli o mě myslet....Tento

mužský katolicismus není vnitřní a dostatečně hluboký. Věřící muž nemá pravý vnitřní život.... My muži nemáme dostatečnou hloubku vnitřního života.

Lidské bytí je stvoření a tudíž ve vztahu k Bohu příjemce lásky a odvahy, předtím, než on nebo ona jí může rozdávat druhým. Nemo potest dare quod non habet je známá věta pocházející z latiny, která objasňuje tuto základní pravdu. Nikdo nemůže dát, co sám nemá. Marie naše matka, nejdokonaleji přijímala Boží lásku v svém těle je modelem nejen pro nás jako pro katolíky, ale ne pouze Marie, nýbrž každý velký světec, je velkým znamením přijímání Boží lásky v historii církve. Nejsou zde žádné zkratky ke svatosti a k tomu abychom se stali velkými katolickými muži, jakými máme být. Neexistuje žádná zkratka ale celoživotní vnitřní boj, do kterého se musí každý z nás zapojit!

Když rozvíjíme přijímání Boží lásky v modlitbě a svátostech, Pán nám dává určité zbraně v tomto „dobrém boji“, jak píše sv. Pavel:

Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy, opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také „přilbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží“.
Ef 6/11-17

Můžeme být v pokušení říci: „Když se dostanu přes tuto trojnásobnou bitvu, můžu začít žít svatý život“, ale to je lež! Právě tím, že bojujeme se stáváme svatí. Jak řekl blahoslavený Petr Frassati: „Život bez víry, bez dědictví, které člověk brání, bez neustálého boje o pravdu – to není život, ale pouhé existování.“ Opravdu ty a já pouze existujeme? Nebo žijeme křesťanskou víru, jako „muži skutečně živí“? Připomeňme si známá slova emeritního papeže Benedikta XVI: „Nebyli jsme stvořeni k pohodlí, ale byli jsme stvořeni proto, abychom byli velcí.“ Jakákoliv velikost, kterou si jako katoličtí muži můžeme zasloužit závisí na našem boji o svatost. Je to ten samý boj Ježíše Krista, který bojoval na poušti a ten samý boj našich křesťanských předků, aby nám předali víru. Běda nám, pokud nepozvedneme zbraně ducha, které jsou nám volně nabízeny a nepřijmeme je statečně a vděčně! Odvaha, důvěra a pokorné spolehnutí na Boží nekonečnou pomoc jsou nám nabídnuty do té míry, do jaké jsme ochotni se zapojit do tohoto boje. Kupředu! Do průlomu!

Praxe oddaného katolického muže

Poté co jsme nastínili tyto úvahy o katolickém mužství, posouváme se k praxi, to znamená, jak žít jako katolický muž. Jaké konkrétní kroky nám mohou pomoci vzít svůj kříž a následovat našeho krále.

Pokud pomyslíme na vojáky, kteří nezůstávají ve fyzické a duševní kondici a kteří neprocvičují základní válečné umění, je pravděpodobné že nebudou připraveni pro boj a budou nebezpečím pro sebe i pro své kamarády ve zbraní. To samé platí pro katolické muže, kteří se nepřipravují a neposilují sebe sama pro duchovní boj, jsou pak neschopni bojovat a ubránit průlom pro Krista. Existuje mnoho návyků a zbožných cvičení, které katolického muže mohou formovat. Vybral jsem pečlivě těchto sedm základních návyků pro každodenní, týdenní a měsíční cvičení. Jestliže tyto činnosti nejsou dosud běžnou součástí vašeho každodenního života, začněte nyní!

DENNĚ

1. **Modli se každý den.** Každý katolický muž musí začít svůj den modlitbou. Je řečeno: „Dokud si neuvědomíš, že modlitba je nejdůležitější věcí v životě, nikdy nebudeš mít čas na modlitbu.“ Bez modlitby je muž jako voják, který nemá jídlo, vodu ani municí. Vyhrad si určitý čas pro rozhovor s Bohem, jako první věc každé ráno. Modli se tyto tři modlitby jako naprostý základ katolické víry“ Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci. Modli se také u každého jídla. Před jídlem nebo pitím, dříve než se jej dotknou tvé rty, udělej znamení kříže a řekni modlitbu : „Požehnej nás o Pane“ a na konci opět udělej znamení kříže. Dělej to, ať už jsi kdekoliv, s kýmkoliv, nebo kolik toho jíš. Nikdy se neohlížej ani nestyď za modlitbu u jídla. Nikdy nezapři Krista a neodmítej mu vděčnost, která mu právem náleží. Modlitba katolického muže u každého jídla je jednoduchá a mocná cesta, jak zůstat silný a obstát v průlomu.
2. **Zpytuj své svědomí před spaním.** Vyhrad si pár chvil pro rekapitulaci dne a připomenutí si nejen požehnání, která jsi obdržel, ale i tvých hříchů. Vzdej Bohu díky za požehnání a požádej ho o odpuštění hříchů a projev svou lítost.
3. **Běž na mši sv.** Navzdory faktu, že účast na nedělní mši sv. je předepsána církví, pouze jeden ze tří katolických mužů se jí účastní. Většina katolických mužů svou neúčastí zatěžují své srdce těžkým hříchem, kterým jsou uváděni do smrtelného nebezpečí. Mše je útočiště v duchovním boji, kde se katolický muž setkává se svým králem, naslouchá jeho příkazům a je posilován chlebem života. Každá mše sv. je zázrak, ve kterém je Ježíš Kristus plně přítomný, zázrak, který je nejen vrcholem celého týdne, ale dokonce celého našeho života na zemi. Ve mši muž vzdává díky Bohu za mnohá požehnání a naslouchá Kristu, který jej posílá opět do světa, aby budoval Boží království. Otcové, kteří vedou své děti na mši jim pomáhají ve skutečné cestě, která jim zajišťuje Boží věčnou spásu.
4. **Čti Bibli.** Jak nám jasně říká sv. Jeroným: „Neznalost Písma je neznalost Krista.“ Když čteme Boží Slovo, Ježíš je přítomen. Ženatí muži mají číst se svou ženou a svými dětmi. Jestliže děti vidí otce, jak čte Písmo, mnohem pravděpodobněji zůstanou ve víře. Moji bratři v Kristu, mohu vás ujistit, že muži, kteří čtou Písmo rostou v milosti, moudrosti a pokoji.
5. **Zachovávej Sabbat.** Od stvoření Adama a Evy Bůh Otec ustanovil týdenní cyklus končící Sabatem. Dává nám Sabat, aby nám zajistil jeden den ze sedmi, abychom mohli vzdávat Bohu dík, odpočinout si a osvěžit se. V Desateru přikázání Bůh znovu připomíná důležitost přikázání Sabatu. S dnešním neustálým přívalem nakupování, prodávání a směsí všudypřítomných obtěžujících médií, je Sabat oddechem před touto bouří. Jako katoličtí muži musíme začít, nebo prohloubit zachovávání svatosti Sabatu. Jestliže žijeme v manželství musíme vést svou ženu a děti k tomu samému. Zsvětit tento den odpočinku a pravé rekreaci a vyhnout se práci, která není nezbytná. Strávit čas s rodinou, účastnit se mše a radovat se z daru tohoto dne.

MĚSÍČNĚ

6. **Běž ke svátosti smíření.** Na úplném začátku svého veřejného působení, Ježíš volal všechny muže k obrácení. Bez lítosti nad hříchy, nemůže být uzdravení, nebo odpuštění a nemůže být nebe. Velký počet katolických mužů je v těžkém smrtelném nebezpečí, obzvláště v této době kdy epidemie pornografie dosahuje svého vrcholu a vede k hříchům masturbace. Moji bratři běžte ke svátosti smíření hned. Náš Pán Ježíš Kristus je milosrdný Král, který chce odpustit těm, kteří pokorně vyznávají své hříchy. Neodpustí těm, kteří tuto nabídku odmítají. Otevřete své duše daru našeho Pána – Božímu milosrdenství!

7. **Buduj společenství s dalšími katolickými muži.** Přátelství mezi katolickými muži má obrovský dopad na jejich život víry. Muži, kteří mají pouta s jinými katolickými muži se více modlí, chodí častěji na mši a ke svátosti smíření, mnohem častěji čtou Písmu a jsou mnohem aktivnější ve víře. Kniha Přísloví praví: „Jako se železo ostří železem, tak se muž ostří druhým mužem. (Přísloví 27/17). Vyzývám každého kněze i jáhna, aby shromáždili muže ve svých farnostech a začali s nimi opět budovat živé a neustále se formující se katolické bratrství. Volám i laiky, aby se setkávali v malých společenstvích pro vzájemnou podporu a růst ve víře. Nejsou lepší přátelé, než přátelé v Kristu.

Otázka č.2: Jak miluje katolický muž

Nyní se pojďme zamyslet nad mužskou láskou. Není to až tak jednoduché, protože slovo „láska“ téměř ztratilo svůj význam v dnešní společnosti. Je to svět, kde se pro muže stalo nepohodlným používat toto slovo. Proč je tomu tak? Co toto slovo tedy nyní navozuje? Pouhý pocit? Něco pomíjivého? Užívá se toto slovo o pěti písmenech jen pro marketing, pohlednice, nebo něco jiného?

Kristus objasňuje, že centrem jeho mise je právě láska. „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 15/12). Říká to s velkým zaujetím, ale bez náznaku sentimentality. Všechno učení našeho Pána, vychází z tohoto přikázání. Láska není nějaká vedlejší činnost, je to poslání samo o sobě. Přesto můžeme jen do té míry, jak jsme stvořeni a proto můžeme milovat pouze jako muži. Tak jak milují muži?

Po celá desetiletí je jako model mužství představena postava jménem James Bond, fiktivní britský špion. Různí herci se vystřídali, jako tato postava v různých dobrodružstvích a tak předkládali divákům, co to znamená být pravým mužem, přesto Bond zůstává záhadou. Jako ženy, které využívá ve svých filmech. Každý, kdo ho sleduje, zjišťuje, že ho chce více poznat. Nikdy není otcem, ani nepřijímá zodpovědnost za lásku k jedné ženě. V něm vidíme muže, jehož vztahy jsou plytké a čistě prospěchářské. Skutečně James Bond je mužskou postavou, jejíž jméno je vrcholem ironie. Má 40 let a nemá žádné pouto (bond). On je vlastně trapný.

Jak velký je to rozdíl oproti Ježíši Kristu! Je v něm strach? Ani v nejmenším! Kdo je více mužem, ten který uteče pryč, nebo ten který zůstává a čelí zodpovědnosti a problémům v rodinných vztazích i v intimitě? Může muž, který se bojí, nabízet sebe jako skutečný učedník Krista?

Ve skutečnosti může takový muž vůbec milovat?

Jméno Jamese Bonda je vrchol ironie, protože je mužem, který nemá žádná pouta. Přesto pravá mužská láska bude vždy pouta budovat. Na kříži a prostřednictvím eucharistie dává Ježíš svou krev, aby nás připoutal k sobě v lásce. Při poslední večeři nám nabídl eucharistii, jeho modlitba k Otci je „aby oni byli jedno, jako my jsme jedno“ (Jan 17/11). Jak on prohlašuje, jeho oddaná láska vytváří pouta, kterými přitáhne „všechny lidi k sobě“ (Jan 12/32). V latinském kořenu slova religion je obsaženo „spojovat dohromady“. Tudiž není divu, že v kultuře přerušovaných vazeb a pout, plných strachu z oddání se, často slyšíme „Já jsem duchovní, ale ne náboženský.“ Satan je také „duchovní“, ale není náboženský! Muž, který žije svůj život bez jediného sebedávajícího pouta, si zaslouží naší lítost a ne obdiv.

V tomto kontextu musím připomenout skutečnost, kterou nazýváme „mačo“ a vyzvat katolické muže, aby se povznesli nad tuto tendenci. Ten kdo se vystavuje jako „mačo“ se pokouší hledat bezpečí v obraze drsnosti a bez citového života. Avšak to je pouze tenká vnější maska, zakrývající hluboký vnitřní strach ze skutečných pout s druhými, z pout které vycházejí z pravých vztahů a činí život člověka bohatým a smysluplným. Za touto maskou, jak může každý dospělý vidět, je muž který uváznuv v adolescentním strachu z odpovědnosti. Ve většině případech, byl takový člověk sám těžce zraněn a opakuje cyklus, který se naučil v dětství.

Namísto toho pravá láska Krista je zacílená – chtít dobro pro druhé a odevzdání sebe sama v lásce druhým. To je způsob, jak Syn zjevuje Otcovu lásku: „Jako Otec miloval mne, tak jsem já miloval vás.... To je moje přikázání, aby jste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 15/9,12). V Kristu vidíme, že taková oběť je v centru lásky. Jen muž, který vybojoval tuto vnitřní bitvu a překonal pokušení necitlivosti, ten který položil svůj život za druhé, se může vyhnout stagnaci a sebebohlčení. Nikdy nepochybuj, že tato oběť stojí za to, aby jí člověk protrpěl. Náš Pán povzbuzuje muže, když říká: Žádný muž nemá větší lásku než ten, který položí svůj život za své přátelé“ (Jan 15/13).

Tři formy mužské lásky: Přítel, Manžel, Otec

1. Přítel v Kristu – Pouto bratrství

Na úplném počátku své služby na zemi, Ježíš povolal jiné muže, aby se k němu připojili. Co nás tím učí? Vidíme, že Ježíš volá své učedníky k sobě takovým způsobem, že vytvořili hluboké svazky přátelství a bratrství. Při poslední večeři především jim řekl, „Už vás nenazývám služebníky. Služebník neví, co dělá jeho Pán, ale nazval jsem Vás přáteli, protože jsem Vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ (Jan 15/15). Toto přátelství s Bohem je možné a stejně tak i pravé bratrství s Ježíšem, protože máme stejného Otce. Prožíváte i Vy moji synové pravé bratrství v Kristu ve svém životě? V průběhu celé historie světa včetně historie křesťanství se významné hnutí rychle šířily pouty bratrství a přátelství v Kristu. První církevní otcové sv. Řehoř Naziánský a sv. Basil byli velkými přáteli a spolupracovníky na obraně Krista, když stáli za pravdou, bránili jí a bojovali s rannými herezemi, které ohrožovaly prvotní církve. Sv. Benedikt a jeho mnišské společenství založilo komunity mužů, které přetrvaly a posunuly dál západní kulturu tváří tvář devastaci barbarů. Ta skutečná pevnost chránící pravdu, dobro a krásu na stabilním a bohatém životě křesťanského bratrství a přátelství. Sv. František z Asisi a sv. Dominik založili oba skupiny bratří ke službě chudým a obraně pravdy. Původní zakladatelé Tovaryšstva Ježíšova, sv. Ignác a sv. František Xaverský ovlivnili bezpočty dalších mužů, když jim přinesli obnovu církve a evangelizovali v těch nejvzdálenějších místech světa. Ve 20. stol. vidíme přátelství mezi C.S. Lewisem a J.R.R. Tolkienem a jejich sympazitantů, kteří sdíleli a rozvíjeli své vlastní literární a apologetické dary.

Co je vlastně přátelství? Kdo je to přítel? Písmo nám říká, „že přítel zůstává přítelem v každé chvíli a bratr je zrozen pro čas nepohody.“ (Příslaví 17/17). Jsem přesvědčen, že pokud muži budou hledat pravé bratrství, pak nepřítel, které dnes čelíme, zpevní skupiny bratří, kteří jednou budou velebeni v nebi!

Tudíž se ptej sebe sama, jací jsou tví přátelé? Máš přátelé, s kterými sdílíš své poslání ke svatosti? Často vstupují mladí muži do semináře a objevují rozdíl mezi přátelstvími, které jsou zaměřeny na Krista a jejich životy jsou proměňovány. Tato přátelství nejsou limitovány náboženskými řády, nebo kněžími. Obnova mužství nemůže nastat bez vzniku společenství bratří, nebo pravých přátel. V mém vlastním životě, už od prvních let kněžství, jsem byl bohatě poeženán bratřími kněžími ze společenství Ježíš – Láska - Bratrství. Jejich oddanost eucharistické adoraci a jednoduchost života, jejich věrnost Kristu v celibátu a modlitbě, jejich bratrská láska a moudré rady a povzbuzení měly bohatý vliv a inspirovaly mě, abych vytrval ve svém vlastním poslání v Kristu. Byla to radost vidět, jak bratrství v naší diecézi rozkvétá skrze účast na mužských konferencích pořádanými Kolumbovými rytíři, Ten muž jsi Ty, hnutí Cursillo a skrze další skupiny a události. Zde je prostor pro růst, ale samozřejmě jsou už plody Ducha evidentní mezi těmito katolickými bratřími a přáteli.

Naopak už jsme viděli, co se stane, když muž ať už mladý nebo starý neudrží pravé přátelství. Mnozí, hledají na špatných místech a sami sebe nacházejí ve špatných skupinách bratří, nebo

bez bratrství vůbec – izolování a samotní postrádající tyto kritické formační zkušenosti odpovědnosti a společenství, které by mohlo pravé přátelství formovat.

Studie ukázaly, že mnoho mužů žije své životy bez přátel. To má důsledek, že mnozí manželé nemají žádnou jinou citovou oporu, kromě svých manželek, jakož i to má vliv i na děti, které by měli vidět pravé přátele v životě svých rodičů, ale mnohdy je tam nevidí. Jaké požehnání je být v přítomnosti dobrých a věrných přátel, kteří poskytnou povzbuzení a zodpovědnost, abychom byli svobodní. Skutečně říká Písmo: „Jak železo brousí železem, tak se muž zoceluje díky jinému muži“ (Příslaví 27/17).

2. Muž jako manžel – účel mužské erotické lásky

Dále se snažme pochopit mnohem hlouběji mužské povolání k manželské lásce. Každý muž je povolán, aby žil *určitým způsobem*, jako manžel a otec. „Bůh nám přikázal, že důstojnost každé ženy je otázkou každého muže“. Každý muž je povolán, aby se zcela oddal a daroval. Pro mnoho mužů je to povolání k manželství, zatímco jiní jsou povoláni ke kněžství, nebo nějakému jinému a totálnímu sebedarování v Boží službě. Přesto je dnes takové oddání, jak často můžeme vidět, je vnímáno, jako něco konvenčního a nudného, něco, co omezuje svobodu a dokonce ohrožuje samotnou lásku. Nic nemůže být vzdálenějšího skutečné pravdě! Místo toho si připomeňme slova sv. Josefa Maria Eskrívy: „Je potřeba pro křížovou výpravu mužství a čistoty, abychom reagovali a neutralizovali tuto primitivní činnost těch, kteří si myslí, že člověk je pouze nějaké zvíře. A tato křížová výprava je vaše práce.“

Příprava na tento úpřimný a kompletní manželský dar jde ruku v ruce s růstem muže v pravém mužství. „Svobodné roky“ v životě každého mladého muže, jsou pro tuto formaci, ne pouze čas dlouhého pasivního čekání a už vůbec ne užívání si. „Mládí nebylo učiněno pro potěšení, ale pro heroismus“, říkával velký francouzský katolický spisovatel Paul Claudel. Naléhám na Vás, mladí muži, aby jste se připravili na manželství ještě mnohem dřív, než se setkáte se svou (budoucí) nevěstou. Takový trénink v obětování se, znamená milovat svou nevěstu ještě dřív, než se s ní potkáte, tak abys jednou mohl říci, „Předtím, než jsem tě poznal, byl jsem ti věrný,“ Skrze manželskou lásku, si muži vybudují sílu, která vytrvá, sílu po které svět touží, sílu která je schopna stabilizovat společnost, jež se rozpadává. Pravda, taková láska není osvobozena od období těžkostí a utrpení. V žádném povolání tomu tak není! Avšak se sv. Pavlem se „rozhodujeme, že utrpení tohoto přítomného času není ničím ve srovnání se slávou, která bude zjevena.“ (Řím 8/18). To je sláva mužského povolání být manželem.

Když velký papež sv. Jan Pavel II. hovořil o „manželském významu těla“, vyjádřil, že my muži jsme všichni jistým způsobem povoláni k manželské lásce. To znamená oddané lásce, lásce, která daruje život, hledá dobro těch, kterým se oddal. Když je muž povolán k prožívání manželské lásky v rodinném životě, ke kněžství, nebo zasvěceném životě, je zároveň povolán k plnohodnotnému životu. Pokud utíkáme z tohoto boje kvůli jeho obtížím, zůstaneme prázdní. Ti, kteří přijdou k Božímu soudu, po skončení svého života, bez jizev tohoto manželského sebeobětování, budou „shledáni jako „levní, bezcenní muži a jejich protivníci budou mít mnohem větší hodnotu.“

Pojďme nyní hovořit konkrétně o mužích, kteří jsou povoláni žít tuto partnerskou lásku v manželství. Je to povolání k jednotě hodnot a krásy, která symbolizuje Kristovu ženichovu lásku k církvi. Sv. Pavel vysvětluje tento vztah ve instrukci k manželům, když říká:

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.

Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údy jeho těla.

Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo.‘

Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev.

A tak i každý z vás bez výjimky ať miluje svou ženu jako sebe sama a žena ať má před mužem úctu. (Ef 5/25-32)

Manželství v Kristu není jen pouhým lidským úsilím. Je mnohem vznešenější, je to „veliké tajemství.“ Lidská touha po lásce je svým způsobem touha po nekonečné a věčné lásce. Ve svátosti manželství je lidská láska zachycena v nekonečné a věčné lásce Boží. To je sláva muže! V povolání k manželství jsi povolán být jako Kristus ke své nevěstě. Protože tato láska spojuje tebe a tvou manželku svátostně nekonečnou láskou, kterou Kristus miluje každého z nás, tvé svátostné manželství překonává omezení přirozeného manželství a dosahuje nekonečného a věčného charakteru, ke kterému každá skutečná láska směřuje.

Zde se dotýkáme samotného středu mužského boje těchto dní, propojení života a lásky, které jsou Božím darem sexuality. Potřebu rozvinout čistotu ve svém životě, moji synové, netřeba snad ani zdůrazňovat.

Zatímco dnešní kultura možná plně nechápe, nebo nepovzbuzuje tento závazek, velikost manželské lásky, ke které jsme povoláni, by nás neměla v žádném případě odrazovat. Spíše uvaž, jak jsme pozehaní, když jsme povoláni hlásat tuto pravdu v době, která jí tak velmi potřebuje. Tím, že tak činíte, vyražujete světlo Krista v celé společnosti tak potemělé, tím, co vždy ohrožovalo manželskou lásku. Náš katechismus to říká jasně: „neshoda, duch tyranie, nevíry, žárlivosti a konflikty, které mohou přerůst do nenávisti a odloučení. . . . sebeabsorbce, egoismus a úsilí o vlastní potěšení.“ Mohli bychom zde dodat i užívání pornografie, což je vždy toxické jak pro účastníky, tak pro ty, kteří jí sledují. Taková spotřební kultura sexuálního života nezávazných vztahů ničí správné vztahy a především vztah manželský.

Jak se stane, že kultura tak pevná a podporující manželství a vzájemnou lásku, která zde byla ještě před dvěma generacemi, se stala kulturou, která redukovala sexualitu na pouhé potěšení a službu pro sebe. Odpovědí je sexuální revoluce. Pro mnohé slibovala Sexuální revoluce „volnou lásku“ a svobodu od okovů starých pohledů na mužství a ženství. Což vyústilo k oddělení sexuality od odevzdání se v manželství a široká možnost pro sterilitu (chemickými a chirurgickými prostředky), což bylo dovršeno popřením mužské či ženské podstaty každé osoby. Navíc, Sexuální Revoluce umožnila přebujelé zavedení potratů, pornografie a sexuálního zneužívání v minulých desetiletích. Namísto skutečné a opravdové lásky nabízí tato falešná „svoboda“ levné potěšení, které ovšem maskuje hlubší samotou a bolest. Místo bezpečí tradičních rodinných pout, nechává toužící děti po stabilitě otcovské a mateřské lásky. Místo svobody, která přichází přijetím pravdy o Boží podobě lásky mezi mužem a ženou, Sexuální Revoluce arogantně vystupuje proti lidské přirozenosti, přirozenosti, která se nikdy nemůže rozvíjet v takovém zmatku a nedostatku sebekontroly. Opravdu taková „láska“ slibovaná sexuální revolucí nebyla nikdy nalezena. Na její cestě jsou pouze ruiny, zlomená srdce, svázaná strachem hlubokými bolestmi, rozbité životy, rozbité rodiny a zničené sny i víra, že láska je vůbec možná. Toto je shnilé ovoce Sexuální revoluce.

To dá rozum, že pokud je láska naší nejhlubší touhou a očekáváním, tak se nám ničení lásky stane příčinou mnoha bolestí a hlubokých ran. Kde tedy máme začít? Kde začít znovu budovat? Co máme zachraňovat jako první?

Moji synové a bratři, musíme začít u sebe.

Pokud bych se měl vrátit k podobnosti s atletem, vidíme, že žádný šampion nedosáhne velikosti bez disciplíny ve cvičení, bez tréninku, kterým dosahuje dokonalosti ve svém sportu. Musí být pánem sebe sama; musí zvládnout ovládnání sebe. Pro muže povoláného k životu v manželské lásce dosahuje toto sebeovládání svého vrcholu ve ctnosti čistoty. Potřebujeme vidět mužskou čistotu takovou, jaká je ve skutečnosti, zatímco příliš často je tato ctnost chápána v příliš negativním světle, jako něco slabošského. Nic nemůže být větším omylem. Čistota je síla a odmítnutí otroctví vášní. Křesťané vždy věřili, že čistota v manželství, nebo v celibátu, je svoboda od otroctví hříchů a našich vášní.

Abychom porozuměli čistotě, musíme porozumět Bohu: „Bůh je láska a v Sobě samotném žije tajemství osobního a láskyplného spojení. Stvořením lidské rasy k svému vlastnímu obrazu.....Bůh je vepsaný do lidství v poslání muže a ženy a tím jim dal schopnost, odpovědnost v lásce a spojení. Láska, kterou prožíváme jako muži je účastí na této schopnosti a svědectvím Boží lásky. Jako rovnocenný podílník v důstojnosti, také ženy samozřejmě představují Boží lásku a přesto je zde rozdíl v tomto svědectví. Jak pro muže, tak pro ženu sexualita ovlivňuje všechny aspekty lidské osobnosti v jednotě jejich duše i těla. To se zvláště týká působení a schopnosti milovat a být plodnými a v obecné rovině na schopnost navazování vztahů a společenství s druhými. Ctnost čistoty je:

„Integrací sexuality uvnitř osoby a tudíž vnitřní jednoty muž v jeho těle a duchovním bytí. Sexualita, která se vyjadřuje tím, že patří muži v jeho tělesném a biologickém světě, se stává osobní a v pravdě lidská, pokud je integrovaná do vztahu jedné osoby k druhé, v úplném a celoživotním vzájemném daru muže a ženy.“ (KKC 2337)

Čistota nám dovoluje ovládnout a řádně využít toto povolání být mužem ve skutečném splnutí.

Dovalte mi připomenout Ježíšova klíčová slova ohledně „každého, kdo se dívá na ženu se žádostivostí“, ten „už spáchal s ní smilstvo ve svém srdci“ (Mt 5/28). To mě vede, abych přitáhl zvláštní pozornost těmto činům, které jsou (chybně) považovány za „normální“ a dokonce jsou nabízeny mužům dnešní kulturou. Hovořím zde o pornografiích a masturbaci. Poškozující účinek, těchto skrytých a narcistických návyků vede muže směrem, který je přesným opakem lásky. Neučí se nic jiného, než využívat druhé. Místo sebedarování a sebeodevzdávající lásky se učí být pohlcený sám sebou a svým neplodným potěšením. Znovu si vybavme Ježíšova slova:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcižolžíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcižolžil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhodí pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhodí pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla. (Mt 5/27-30)

Těmito prorockými slovy předvídá Ježíš moderní pornografií, která živí žádostivost očí. Užívá nadsázky a silných slov, aby si muži vydolovali své oči a odsekli svou ruku, aby tyto naléhavé pokušení zahnali tam kam patří. Pornografie nejen nechává muže v nebezpečí pekla, ale také ničí pouto s jeho manželkou podobně, jako to činí cizoložství. Jinými slovy, považujte pornografií za stejný problém, jako je skutečné cizoložství. Pokusit se milovat druhého člověka, zatímco se zabýváte svým sobectvím, aniž by jste byli proměňováni milosrdenstvím, jistě přinese velkou škodu.

Když bojujeme s pokušeními ohledně pornografie, je důležité poznat a úpřimně zvážit skutečnosti, které nás do pokušení uvádějí. Pro většinu mužů to zahrnuje samotu, nudu, hněv, nejistotu a stres. Zjednodušeně nás kontext těchto věcí pobízí, aby Bůh poslal svou milost a my začali překonávat tuto ďábelskou taktiku. Svátost smíření je místem nadpřirozené milosti a podpory. Ježíš řekl: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“ (Mt 5/8). To není slib, který bude naplněn až v nebi! Je to zaslíbení, které má pro nás začít už nyní, v našem každodenním životě. Svátí dosvědčují tuto pravdu. Skrze budování čistoty srdce, vy muži, nejen uvidíte Boha ve své ženě uprostřed svého života, ale také v sobě samých, jako „obraz Boží“! I když se temnota zdá nepřekonatelná, Kristus nás nikdy neopouští. Jako kněz, si cením úpřimného setkání ve svátosti smíření s těmi, kteří chtějí, aby je Pán uzdravil. To je pozhnání, pomáhat mužům v boji, aby obrátili tento proud falešné lásky směrem ke skutečné.

Zkus si se mnou představit, jak rozdílný by svět mohl být pro naše ženy, sestry a dcery, kdyby muži žili tuto vnitřní sílu čistoty. V naší době slyšíme často o různých sexuálních napadeních ve společnosti, zvláště na kolejích a internátech. Není to doba, kdy je nevyšší čas na obnovu mužské čistoty. Není to chvíle pro muže vybudovat ctnosti střídmosti skrze půst a modlitbu uprostřed bratří? Není to doba zvážit hlouběji myšlenky sv. Jana Pavla II. že „důstojnost každé ženy je úkol daný každému muži?“

Mužská čistota je „dlouhá a náročná práce“, na kterou máme být hrdi, že jí máme podstoupit! (KKC 2342). Představ si, že stojíš před trůnem Božím v soudný den, kde jsou shromážděni velcí svatí všech věků, kteří se sami vypořádali s velkými hříchy svých dnů a budou si navzájem říkat: „My jsem se vypořádali s těžkostmi smilstva v naší době, ale co tito – muži 21. století! Těchto několik šťastných přemohli tohoto démona!“ Můžeme si pomoci navzájem i jiným mužům okolo nás v úsilí o sebeovládání a nejnáze toho dosáhneme uprostřed bratří. Povzbuzuji Vás, aby jste odložili stranou svůj strach a nejistotu a oddělit se od těch, kteří vás zdržují v tomto boji o čistotu. Kristus chce pomoci muži, aby byl formován podle jeho vlastního srdce v každém vyznání církve a v každé mši sv, mocí jeho Krve, která se vylévá na kříži a zpřítomňuje se ve Svatém Přijímání.

3. Otcovství je základ

Otcovství mění dějiny. V evangeliu podle Matouše, kde „Abrahám byl otec Izáka, Izák otec Jakoba a Jakob otec Judy a jeho bratří....“ Čtyřicet dva (42) pokolení otců vede k Josefovi, adoptivnímu otci Ježíše. Ve slovech sv. Jana Pavla II, je otcovství nezbytné pro rozkvět světa:

„Skutečné otcovství Boží je zjevováno a znovu prožíváno ve světě (Ef 3/15). Muž je povolán zajistit harmonický a jednotný rozvoj všech členů rodiny: bude vykonávat tento úkol tak, že bude poskytovat velkorysou zodpovědnost za život počatý v lůně matky, větší pozorností ke vzdělání – tento úkol sdílí se svou manželkou (Gaudium et spes 52), prací, která se nikdy nesmí stát příčinou rozdělení rodiny, ale propaguje její jednotu a stabilitu a prostřednictvím svého svědectví dává dospívajícím křesťanský život, který účinně uvádí děti do živé zkušenosti s Kristem a Církví.“

Všichni muži jsou povoláni k otcovství určitým způsobem:

„Stát se matkou nebo otcem ve skutečnosti znamená se plně realizovat, neboť tak se stáváme podobní Bohu. To nenajdeme v novinách, kde se to neobjevuje, ale je to pravda lásky. Stát se otcem nebo matkou nás činí podobnějšími Bohu...jsi povolán připomenout každému, že všichni pokřtění, i když každý jiným způsobem, jsou povoláni být otcem nebo matkou.“

Jako mužství samotné, snad ani otcovství nikdy nebylo široce promyšleno filozofy, protože bylo předpokládáno, že tento význam je zcela zřejmý. To však už nyní není pravda. V knize, „Překročit práh naděje“, sv. Jan Pavel II. napsal o útoku na otcovství v moderní společnosti: „Tato pravda je skutečným klíčem pro interpretaci skutečnosti....dědičného hříchu a také pokusů zrušit otcovství.“ Velký papež rodin poukazuje na naše první akt neposlušnosti prvních rodičů, který stál je i nás naši původní nevinnost a svobodu od tělesné smrti. V dědičném hříchu nacházíme prehistorickou vzpuru proti Božímu otcovství a *touhu odstranit otcovství jako takové*. To je skrytý, nepřátelský plán: odstranit naše spolehnutí se na Boha, jako laskavého Otce. Aby k tomu došlo, je Satanova hlavní strategie spočívá v poškození a zrušení lidského otcovství, v muži a ve vztazích, v kterých každý z nás může spatřit odlesk Božího otcovství.

Dnešní útok na otcovství a do značné míry i mateřství je útokem z mnoha stran a je zničující, až to bere člověku dech. 41 procent všech dětí, které se narodí, jsou nemanželské. Toto číslo vzrostlo od r. 1950 o 700 procent, kdy tento počet byl okolo 6 procent všech narozených dětí. Tyto děti nejsou bez otců, kvůli nějakému problému, jako byla 2.světová válka, která byla příčinou skutečnosti, že mnoho dětí vyrůstaly bez otců. Spíše je to dnes horší z důvodu, že muži se rozhodují v masové míře rezignovat na otcovství. Není těžké sledovat, jak se muži bojí otcovství, ale spíš nacházejí v dnešní kultuře masivní podporu k zahleděnosti do sebe. To povzbuzuje muže prchnout od tohoto krásného daru směrem k uskutečnění vlastních tužeb. Dítě je nuceno si položit otázku: „Kde je můj otec?“ Jaký potom to má dopad na dětské srdce v jeho chápání světa, lásky a nebeského Otce, když v odpovědi na svou otázku slyší „Opustil nás“, nebo „Nevím“, či dokonce „Ze sperma-banky, ale nezanechal kontaktní adresu“?

Katoličtí muži také přispívají až příliš pravidelně tomuto skandálu, který devastuje srdce dětí a který nutí tak mnoho žen naší kultury žít jakoby byly vdovy! Bolest dětských srdcí vyrůstajících bez otců křičí k nebi: „On nebude ignorovat pokornou prosbu dětí bez otců, ani vdov, které vylévají své srdce.....a Pán nebude meškat ani nebude mít trpělivost, dokud nerozdrtí tyto nemilosrdné a neodplatí národům.“ (Sirachovec 35/14;18). Proč vdovy a děti bez otců volají k Bohu? Ztratili své ochránce a opory ve svém životě! Je to tato nepřirozená prázdnota, která k Bohu „zajistit harmonický a jednotný vývoj všech členů rodiny.“ Je to kvůli této ztrátě a tato prázdnota je způsobena absencí mužů, neboť jsme přirozeně a tradičně vždy tuto absenci otců oplakávali.

Absence otců je široce rozšířená v naší kultuře. Avšak, kdo jsou ti, kteří nechtějí, abychom tuto skutečnost oplakávali jako nepřirozenou a politováníhodnou. Nenechte se zmýlit těmito hlasy, které si přejí vymazat všechny rozdíly mezi matkami a otci, ignorováním toho, jak se vzájemně doplňují, což je neodmyslitelné pro samotné stvoření. Muži, vaše přítomnost a poslání v rodině je nenahraditelné! Vystupte láskyplně a trpělivě, chopte se své role, dané samotným Bohem, jako ochránci, opory a duchovní představení ve svém domově. Otcovská role, jako duchovní hlava rodiny nesmí být nikdy chápána, nebo prováděna vládnutím nad ostatními, ale jako milující vedení a jemné provázení těch, které máme na starosti. Vaše otcovství, mé otcovství je skrytá, pokorná cesta, reflektuje nedokonale, ale zcela jistě Otcovství Boží, Otce těch, které nám Pán dal za otce.

Co to znamená slovo „otec“? Při zamyšlení nad otcovstvím vysvětluje papež František následující: „Když muž netouží po otcovství, něco v takovém muži chybí. Něco je špatně. Každý z nás, aby existoval a stal se úplným a dospělým, potřebuje cítit radost z otcovství: dokonce i ti z nás, kteří žijí v celibátu.

Otcovství je darování života druhým, darování života, darování života.“ Tak proto otcovství se naplňuje v povolání být otcem ať už je svázáno ve fyzickém manželství, nebo v duchovním manželství v kněžství či řeholním životě – je absolutně podstatné pro muže naplnit smysl svého života. Hovoříme o církevních otcích, o otcích pouště, náš papež je Svatý Otec a z dobrého důvodu je také náš kněz jako „otec“.

Abychom plně žili jako muži, musíme být otci a prožívat své otcovství! Nemůžeme se stát „podobnými Bohu“ moji synové a bratři, bez porozumnění a tohoto hnutí srdce, které vyúsťuje v rozhodné činy. Jestliže nepřijmeme manželské a otcovské povolání od Boha, které pro nás připravil, uvážneme v neplodnosti „semena“, které odmítne umřít a tak darovat život. Nezůstaňte v takovém polovičním životě! Otázka pro každého muže není: „Jsem povolán k otcovství?“, ale spíš, „K jaké formě otcovství jsem povolán?“

Dědečkové, i Vy máte velkou důležitost

Chtěl bych také říci pár slov Vám, kteří jste už dědečkové. Některé kultury, už nic neočekávaly a naopak projevovaly určitou netečnost k takovým , jako jste vy, jež bojovali a osvědčili skutečnou životní moudrost, kterou nabízeli svým dětem a vnukům. Svět vám tvrdí, že váš čas, kdy jste měli vliv je u konce a přišel čas jít do důchodu, což znamená rezignovat na váš úkol otcovství. Nevěřte tomu! Dědečkové mají velkou důležitost.

Měl jsem tu výsadu být pojmenován po svých dědečcích: Thomas Tighe Olmsted a P. James Hughes. Každý svým způsobem mi byl v podstatě otcem spolu s mým vlastním tátou. Děda Jim se upnul ke své katolické víře, aby čelil s důstojností a nadějí časné smrti své ženy, mé babičky, která zemřela na rakovinu. Aniž by se oddával zoufalství a sebelítosti, bojoval úpěnlivě, aby zachoval a zaopatřil svou rodinu, kterou tvořilo šest dětí z nichž nejmladší byla má matka v průběhu těžkých roků Velké Krize. Vzpomínky, kterých si nejvíce cením na dědu Jima, byly jeho mírný duch, irský humor a jeho úpřimná oddanost Církvi. Děda Tom měl dokonce ještě větší vliv na můj život přestože nikdy nebyl pokřtěn. Vedle něj jsem se naučil pěstovat ořechy, melouny, dýně, tykve, pečovat o koně, dobytek, slepice a prasata. Uprostřed těchto mnohých pracích, kterými bylo potřeba si vydělat na živobytí na naší farmě, jsem se od Dědy Toma naučil a také od svého otce, co to znamená být dobrým sousedem, potom také jak říkat pravdu ať to stojí co stojí a mít hlubokou úctu k „matce přírodě,“ Když jsem byl vysvěcen na kněze, zvolil jsem si pro své upomínky biblický text, který korespondoval s tím, co mě naučili mí dědové: „To je to, co Pán od tebe žádá: jen abys jednal spravedlivě, vroucně miloval a pokorně kráčel před svým Bohem“ (Micheáš 6/8).

Dědečkové, vy jste důležitým a cenným darem pro své rodiny a chci vás povzbudit, aby jste pokračovali pro silní, aby jste s nimi sdíleli svou moudrost a bojovali za ně. Pamatujte na dědečka Ježíše Krista , sv. Jáchyma, který žil životem věrným Bohu. V jeho pokročilých letech Bůh požehnal Jáchyma a jeho ženu sv. Annu úžasným darem Marie, naší požehnané Matky. Ať si každý dědeček připomíná, že i když se rutina každodenního života může zdát jako málo důležitá, nikdy nevíme, jaké velké plány má pro nás Bůh připravené pro poslední léta našeho života.

Naděje ve stínu ztraceného Otcovství

Rád bych nyní řekl pár důležitých slov, těm z vás, moji synové, kteří jste trpěli v mládí nepřítomností svého vlastního otce. Je mnoho důvodů proč muži opouštějí svou zodpovědnost, i když zůstanou odtažití, jako výsledek nedostatku pozitivních zkušeností s otcovstvím ve svém vlastním životě. Tato rána ve vašem srdci se možná ještě nezhojila. Jistě, život bez otce není v Božím plánu. Nenechte se odradit a také neztrácejte naději. Církev je stále povolána zjevovat Boha jako Otce. Dovolte Kristu, aby

vám ukázal Otce, který nikdy neopouští své děti, ale raději obětuje svého jediného Syna. Pokud jste tak ještě neučinili, umožněte Kristu, aby vám pomohl vidět vašeho otce tak, jak ho vidí On. Ježíš vás nenechá bez milosti nutné k odpuštění a uzdravení vašeho otce. To se může stát ve spojení s milostí, která vám bude nabídnuta skrze vašeho duchovního otce, kněze, ve svátosti smíření. Díky vašemu poznání Božího Otcovství, našeho milujícího a věčného Otce, budete svědky jediného otcovství, které nikdy nezklame.

Nakonec chci nabídnout pár konkrétních slov těm mužům, kteří vědí, že selhali ve svém otcovství. Ve větší, či menší míře se tato pravda týká každého z nás. Mohlo se to stát skrze závislost, opuštění, manželský konflikt, citový nebo duchovní vzdálení, selhání ve vedení rodiny k víře, potrat, fyzické nebo citové zneužití, nebo některým z bezpočtu způsobů, kterými zakrýváme obraz Boha, jako milujícího Otce. Stojím zde s vámi, jako nedokonalý otec a žádám Boha Otce, aby vynahradil naše selhávání v tomto nejvznešenějším mužském poslání. Je důležité také poznat nepřátelskou taktiku. Satan se bude pokoušet nás stáhnout dolů do zoufalství, které nás může dovést k opuštění našeho otcovství mnohem více kvůli našim hříchům. Přesto se nikdy nesmíme vzdát, moji synové! Modlete se a obnovte ve Svátosti smíření. Kristus nás posiluje skrze Vyznání a Svatou Eucharistii, abychom se vydali ze všech sil k znovuvybudování otcovství všemi možnými způsoby.

Závěr: Vyslán Kristem

Nejlepším přítelem sv. Řehoře Naziánského byl sv. Basil. Jako mladé muže, kolem 20 let, vedlo je jejich osobní hledání a hluboké pochopení křesťanské víry různými cestami do Konstantinopole, kde velmi rychle získali hluboký respekt jeden k druhému. Sv. Řehoř popisuje toto přátelství jako plné naděje: „Kdyby to nebylo pro mě tak těžké říct, mohl bych poznamenat, že jsme byli jeden pro druhého pravidlem a vzorem, ve kterém jsem se učili rozdílu mezi tím, co je správné a co ne.“ Toto přátelství má inspirovat každého z nás, abychom rostli v ctnostech a ve svobodě, aby se člověk méně zabýval sám sebou a více se snažil vložit svůj život do služby druhým. Doufám, že každý muž, který bude číst tuto exhortaci zažije, pokud ještě tak neučinil, požehnání skutečného přátelství, jako bylo mezi těmito svatými. Neumím si představit svůj vlastní život, jaký by byl bez svých dobrých přátel, které mi Bůh daroval.

Doufám, že i vy si vezmete to, co je pro vás důležité v tomto mém poselství, přednesete to Pánu v modlitbě a půjdete vpřed s jistotou ve vašem poslání jako mužů. Náš život v Kristu není o tom co „musím“ a co „nesmím“, ale dobrodružná cesta opravdové svobody. Přijměte svobodu, aby jste vložili svůj život do služby Kristu. Začněte ve svém domě a vyzaujte jej do světa.

Kde je víra našich Otců nyní?

Právě, když píšu tuto exhortaci, objevují se videa dokumentující barbarské praktiky prodávání části dětských tělíček skrze agenturu Plánovaného Rodičovství. Protože tato nechvalně známá agentura dostává kolem půl bilionu dolarů každý rok od americké vlády, což jsou prostředky skrze které se provádí tyto masakry na nevinných. Žádný americký občan, žádný muž, nemůže zůstat mlčet tváří v tvář takovým zvrácenostem naší doby. Potřebujeme povstat ze svých úkrytů a postavit se za život do první linie. Potřebujeme víru, jakou měli naši otcové, kteří chránili své děti v minulých generacích a kteří raději obětovali svůj život, než aby opustili víru v Krista. Moji synové a bratři, muži diecéze Phoenix, potřebujeme, aby jste se postavili do průlomu!

Katoličtí mučedníci v Anglii inspirovali Frederika W. Fabera, aby napsal hymnus „Víra našich Otců“ v roce 1849. Takto Faber složil poctu mužům, kteří odmítli zapřít Krista „navzdory věznění, ohni a meči“. Povolává muže následujících generací do zbraně. Připoj se ke mně v modlitbě, kterou my muži 21. stol. budeme konat slovy těchto veršů, jako svou vlastní:

„Naši Otcové, spoutáni ve vězeňské temnotě,

Zůstali v srdci a ve svědomí svobodní:

Jak sladký by byl osud jejich dětí,

Kdyby oni, stejně jako jejich otcové, mohli pro Tebe zemřít.

Víra našich Otců! Svatá Víra!

Bude k Tobě pravdivá až do smrti.“

Promulgováno na Svátek Archandělů, 29.9.2015

+Thomas J. Olmsted

Biskup Phoenix

(Z anglického originálu přeložil pro setkání chlapů v Lukově 2020 P. Jan Mach)